

den anden Side fundet rigtigt at aabne Ud- gang til Anvendelsen af en noget mildere Straf ved at sætte en lavere Minimumsbegrænsning, navnlig hvor Qvinden er uberygtet; saaledes at Straffen kan gaae ned til den ringeste Grad af Forbedringshuusarbejde, eller, naar Hensigten var at formaae Qvinden til Egtteskab, til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Hvor Qvinden er berygtet, har man foreslaaet, at Straffen skulde kunne gaae ned til Fængsel paa Band og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 og i 2 Gange 5 Dage, i hvilken Henseende der, med Hensyn til Forholdet imellem de nævnte Straffe og den laveste Grad af Straffen efter § 167 i det Tilfælde, at Qvinden er berygtet, turde være Anledning til at gjøre opmærksom paa, at de Betragtninger, der, som anført, tale for at aabne Udgang til efter Omstændighederne at kunne anvende en meget ringe Grad af Fængsel paa Band og Brød i det i § 167 omtalte Tilfælde under den nævnte Forudsætning, ikke paa samme Maade gjøre sig gjældende, hvor en virkelig Bortførelse, ved Rist eller Magt, har fundet Sted, da der i dette Tilfælde, om Qvinden end er berygtet, dog altid vil være en ikke ubetydelig Frihedstrængsel tilstede. Forsaavidt den norske Straffelov l. c. taler ikke blot om den, der bringer, men ogsaa om den, der beholder en Qvinde i sin Vold for at bedrive Utugt med hende osv., skal man tillade sig at bemærke, at det neppe kan være tvivlsomt, at Udkastets § 168 analogist maa være anvendelig i et Tilfælde, hvor Nogen med Magt holder en Qvinde tilbage i sin Vold, efterat hun ved et Tilfælde er bleven bragt i samme; men man har ikke anset det for hensigtsmæssigt udtrykkelig at tilføie dette Ord „beholder“, af Hensyn til, at det kunde give Anledning til, at Tilfældet indbefattedes under Sæns Straffebestemmelse, som formecntlig ikke bør indbefattes derunder, t. Ex. hvor Bærgen i utugtig Hensigt beholder sin Myndling i sit Huus, eller hvor en Huusbond af lignede Bævæggrund ikke vil lade et qvindeligt Lyende forlade sin Tjeneste hos ham. Disse og lignende Tilfælde ere nemlig væsentlig forskjelligt fra det Tilfælde, hvor en Qvinde undergives en Mandspersons Vold, uden at dette har nogen Begrundelse eller nogen Foranledning i

det iøvrigt imellem dem bestaaende Forhold, idet selve den saaledes fremkaldte factiske Tilstand i og for sig udsætter hende for at blive kompromitteret og derfor ogsaa mere er stiftet til at øve et Tryk paa hende. Det kan derhos erindres, at ligesom Bestemmelserne om Voldtægt, om Vold eller om Arkenkelse af Andres Frihed, naturligtvis ville komme til Anvendelse, naar virkelig Vold, Trudsel eller deslige finder Sted eller forberedes, saaledes vil der i det ene af de nævnte Exempler, nemlig det angaaende Bærgen, efter Omstændighederne ogsaa kunne blive Spørgsmaal om Anvendelse af Straffebestemmelsen i Udkastets § 163. — For den i Udkastets § 169 omhandlede Forbrydelse har man meent, at Straffen, i Konsekvens af Straffebestemmelserne i de nærmest foregaaende §§er, passende kunde sættes til Strafarbejde indtil 8 Aar (Minimum altsaa 6 Maanedes Forbedringshuusarbejde). Det forstaaer sig af sig selv, at det er ligegyldigt, om det fingerede Egtteskab er et kirkeligt eller borgerligt, og det behøver neppe nogen Begrundelse, at Bestemmelsen ikke er udvidet til at omfatte det Tilfælde, at Nogen tillister sig Samleie med en Qvinde ved at udgive sig for en anden Person, naar denne ikke er hendes Egtfælle.

Som en almindelig Bemærkning, der vedrører den hele Cyclus af Forbrydelser, der omhandles i §§ne 165—169, skal man endelig tilføie, at man ikke har været i nogen Tvivl om, at Paataalen af disse som oftest meget grove Forbrydelser bør være offentlig, og man har ikke kunnet slutte sig til den norske Straffelovs Kap. 27 § 3, forsaavidt Paataale af Voldtægtsforbrydelser deri betinges af den Fornærmedes Begjæring, naar Qvinden ikke er omkommen. Ei heller har man kunnet ansee det for rigtigt, i Lighed med den citerede Lov Kap. 18 § 6, jfr. iøvrigt D. L. 6—13—16, at bestemme, at Strafsansvaret skal bortfalde, naar den Skyldige ægter det fornærmede Fruentimmer før Sags Anlæg, eller dog før Dom er falden i Sagen. Vel kan det til Fordeel for en saadan Bestemmelse anses, at Straffen i dette Tilfælde kommer til at gaae ud ogsaa over den frænkede Qvinde, og at den for hende ene væsentlige Opreis-